

Isten ámulatba ejt

A német költő és író, Michael Krüger egyik írásában leírja élményét, amikor az esti szentmise idején betért a Zürichi-tó partján lévő falu templomába.

Beült a szűk padba, teljesen ismeretlen emberek közé, majd néhány pillanat múlva maga is mondani kezdte az imát. Úgy érezte, hogy Isten előtt nincs igazán joga szóhoz jutni, de ez sem zavarta és a hely idegensége sem, könnyen tudta mondani az imát. Ima közben megérintette, eltöltötte a jóság. Elől a plébános fekete madárként mondta a magáét, próbált valami mondanivalót keresgélni, valami hasznosat mondani az evangéliumról a jelenlévőknek, de úgy tűnt az író számára, mintha nem találna semmit, neki nem sokat jelentettek a kimondott szavak. Nem mondott sem útbaigazítást, sem vigasztalást, szavaiból nem sugárzott sok lelkesedés, de legalább fenyegetés sem. A szentmise végeztével a templomból kilépve váratlan ragyogás, a tündöklő tó látványa, a lemenő nap csodás fényei fogadták.

Az író élményén érdemes elgondolkodnunk. Látszólag nem érinti meg őt sem a szent hely, sem a szent cselekmény, a mise, mégis valami átalakulás megy végbe benne, amely minden bizonytalán éppen a helynek, a misének, az imádkozásnak köszönhető, s amikor kilép a templomból, világosság ragyog fel előtte, másként látja környezetét. Nem ragaszkodik ahhoz, hogy a szent helyen, a templomban megszólítsa őt Isten, üzenjen neki valamit, nem érez különösebb vágyat, hogy magával ra-

gadja őt az imádkozás, egyszerűen csak engedi, hogy az ima légköre hatással legyen lelkére, engedi, hogy Isten egy kicsit később lépje meg őt, mutasson neki valami szépet, adjon neki maradandó élményt.

Ha csak annyit várok az élettől, amit elképzelek, eltervezek és megvalósítok, akkor az önzés korlátai közé zárom magamat. Engedjem, hogy Isten megérintsen, ámulatba ejtsen, felragyogtassa előttem az élet szépségét és felébressze bennem a vágyat az örök élet iránt!

Vendégek vagyunk

Az evangéliumban arról olvasunk, hogy egy király lakodalmi ünnepséget szervez fiának.

A meghívottak meglehetősen illetlenül és udvariatlanul viselkednek, többen visszautasítják a meghívást. Mások elmennek, de nem készülnek fel kellőképpen, az ünnephez méltatlanul öltözködnek. Helyesen érezzük, hogy a meghívottak nincsenek tisztában azzal, hogy mit jelent ez a meghívás. A példázat azt szemlélteti, hogy Isten meghív minket az üdvösségre, az örök életre. Helyet készít számunkra a mennyben, azt szeretné, hogy vele legyünk országában, ahol az ünnepség örökké fog tartani. Érdemes elfogadni a meghívást. És érdemes úgy tekintenünk földi életünkre, hogy már itt is Isten vendégei vagyunk.

Elfogadni a hívást

Isten Fiának hitében élek, aki szeret engem és a kereszten feláldozta magát mindenki üdvösségéért. Uram, erősítsd istenségedbe vetett hitemet! Te meghívsz, hogy éljek veled és a te szeretetedben.

Meghívsz, hogy éljek a reményben, amely az örök élet felé vezető utat jelöli ki. Meghívsz a lelki újjászületésre és a bűnbánat útjára. Meghívsz az Isten országába, hogy veled éljek földi életem során, és a feltámadás után Istennel éljek az örök életben. Örömmel fogadom el hívásodat, add nekem legalább az utolsó helyet házádban!

Uram, kész vagyok a munkájukat csendesen, becsülettel végző szolgák közé állni, hogy helyem legyen az örökkévalóságban.

Évközi 28.
vasárnap

Iz 25,6-10a
Fil 4,12-14.19-20
Mt 22,1-14

Hétfő

Róm 1,1-7
Lk 11,29-32

Kedd

Róm 1,16-25
Lk 11,37-41

Szerda
Szent Lukács
evangélista

2Tim 4,10-17b
Lk 10,1-9

Csütörtök

Róm 3,21-30
Lk 11,47-54

Péntek

Róm 4,1-8
Lk 12,1-7

Szombat

Róm 4,13.16-18
Lk 12,8-12

Évközi 29.
vasárnap

Iz 45,1-4-6
1Tessz 1,1-5b
Mt 22,15-21